

**มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการกำกับดูแลและตรวจสอบบริษัทประกัน
วินาศภัย: ศึกษาวิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.**
**Legal Measures In Respect Of Supervision And Inspection Of Loss Insurance
Company: Analysis Of Draft Of The Loss Insurance ACT B.E.**

สุนทรียา คเชนทรกำแหง*
รุ่งแสง กฤตยพงษ์**
ประมวล จันทรชีวะ***

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ในส่วนของการกำกับดูแลและตรวจสอบบริษัทที่ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย เนื่องจากร่างกฎหมายดังกล่าวอยู่ในระหว่างการเสนอต่อคณะรัฐมนตรี ซึ่งยังคงมีบทบัญญัติกฎหมายบางมาตราที่ต้องการผลวิเคราะห์เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขต่อไปในระดับนิติบัญญัติ ทั้งนี้ในส่วนของกฎหมายว่าด้วยการประกันวินาศภัยที่เกี่ยวข้องการกำกับดูแล และการตรวจสอบบริษัท ตามร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. นั้นพบว่า ยังมีข้อบกพร่องของบทบัญญัติแห่งกฎหมาย อันเกี่ยวกับการกำกับดูแลบริษัท รวมทั้งการตรวจสอบบริษัทประกันวินาศภัยของประเทศไทย ไม่มีความเหมาะสม สอดคล้องกับภาวะการณ์แข่งขันในปัจจุบันและหลักสากลของต่างประเทศจึงจำเป็นต้องศึกษา วิเคราะห์ เปรียบเทียบหลักเกณฑ์ เงื่อนไขดังกล่าว เพื่อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ในส่วนการกำกับดูแล และตรวจสอบบริษัท

จากการศึกษา พบว่ากฎหมายตามร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. และกฎหมายที่เกี่ยวข้องในส่วนของ การกำกับดูแล และตรวจสอบบริษัทในบางเรื่อง ถือได้ว่าเป็นหลักการที่ดีสามารถนำมาปฏิบัติที่ได้ผล แต่ยังคงมีอยู่บางกรณีเช่นกันที่ยังไม่สอดคล้องกับสภาวะปัจจุบัน และหลักสากล

จึงสมควรที่จะปรับปรุงแก้ไขหลักเกณฑ์ในร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. เพื่อให้เป็นกฎหมายที่สามารถนำมาบังคับใช้ให้มีประสิทธิภาพต่อไปในอนาคต ดังนี้

1. หลักเกณฑ์ที่กำหนดให้หน่วยงานที่กำกับดูแล มีอำนาจจัดตั้งคณะกรรมการเพิ่มเติม ตามมาตรา 89 และมาตรา 90 ในร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ขัดแย้งกับมาตรา 38(17) ในร่างพระราชบัญญัติเดียวกัน ควรยกเลิกมาตรา 89 และมาตรา 90 ทั้งมาตราเพื่อไม่ให้ขัดแย้งกับมาตรา 38(17) ซึ่งให้อำนาจกรรมการไว้มากมายอยู่แล้ว สำหรับการการจัดตั้งคณะกรรมการตรวจสอบ คณะกรรมการธรรมาภิบาล คณะกรรมการอื่นใด หรือการ

*นักศึกษาลัทธิตรินิติศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีปทุม

**อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

***อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ประกาศกำหนดได้อีก หากต้องการเน้นย้ำให้ทางบริษัท ฯ ประกันวินาศภัยต้องมีความสามารถออกเป็นข้อบังคับของคณะกรรมการได้

2. หลักเกณฑ์เกี่ยวกับข้อจำกัดในการเข้าตรวจสอบกิจการ นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา 91 ในร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. จำกัดสิทธิ์การเข้าตรวจให้สามารถเข้าตรวจได้เฉพาะในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกเท่านั้น

ควรอำนวยความสะดวกให้กับนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจตรวจสอบกิจการและฐานะการเงินในการเข้าตรวจสอบกิจการโดยหากได้เข้าไปและลงมือทำการตรวจสอบแล้ว ถ้ายังดำเนินการไม่เสร็จจะกระทำต่อไปในเวลากลางคืนหรือนอกเวลาทำการของสถานที่นั้นได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย ตามแนวทางเดียวกับพระราชบัญญัติสถาบันการเงิน มาตรา 85 และพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ มาตรา 264

3. หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการให้อำนาจในการตรวจสอบกิจการ ตามมาตรา 91 ในร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ได้ให้อำนาจการตรวจสอบไว้เฉพาะนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ แต่ตามมาตรา 82 การเข้าตรวจสอบอาจจะมี ผู้สอบบัญชี นักคณิตศาสตร์ประกันภัย หรือผู้ชำนาญการเฉพาะด้าน ซึ่งเป็นบุคคลที่นายทะเบียนแต่งตั้งเข้าร่วมในการตรวจสอบด้วยให้มีอำนาจตามที่นายทะเบียนกำหนด

ควรให้อำนาจแก่บุคคลที่นายทะเบียนแต่งตั้งในการตรวจสอบกิจการเทียบเท่ากับพนักงานเจ้าหน้าที่ ในการเข้าตรวจสอบกิจการเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้เข้าตรวจสอบและความสอดคล้องของกฎหมายโดยใช้แนวทางเดียวกับพระราชบัญญัติสถาบันการเงิน มาตรา 85 ที่ให้อำนาจแก่บุคคลภายนอกที่เข้าตรวจสอบเช่นเดียวกับพนักงานเจ้าหน้าที่ด้วย

คำสำคัญ: การกำกับดูแล/ตรวจสอบบริษัท

Abstract

The objectives of this thesis are to study and analyze the Draft of The LOSS Insurance Act B.E. in respect of the supervision and controls of insurance company. Since the draft law is in the process of being presented to the Cabinet with some legislative provisions that require analytical results for further amendment at the legislative level. As for the relevant insurance law and company inspection according to the draft The LOSS Insurance Act BE, Some defective provisions in respect of company supervision and inspection of companies in Thailand are found and not suitable and not in line with current situation and international principles. Therefore, it is necessary to conduct a comparative study and analysis on the criteria to provide guidance on the amendment of The LOSS Insurance Act B.E. to the part of the company supervision and inspection.

From the study, it was found that the Draft The LOSS Insurance Act B.E..... and related laws in the area of company supervision and inspection in some cases are regarded as a good principle that can effectively be implemented but there are still some cases that are inconsistent with current situation and international principles.

The provisions of the Draft of The LOSS Insurance Act B.E..... should therefore be improved and amended to be a laws efficiently enforceable in the future as follows:

1. The guidelines that require regulatory agencies to have the authority to establish additional commission in accordance with Sections 89

and 90 of the Insurance Act. B.E is redundant with Section 38 (17) in the same Act.

Sections 89 and 90 should be revoked so Section 38 (17) would not be overlapped. Section 38 (17) provides plenty authority to establish the audit committee, corporate governance committee, and any other committee or announcement. If there is a need to emphasize required by insurance companies, it can be done by issuing board regulations.

2. Rules concerning restrictions on the monitoring operations, registrar, and staffs under Section 91 of the Insurance Act B.E..... Restricting the audit can only be done from dawn to dusk.

Facilitations should be provided to the registrar and the officer with the authority to inspect the business and financial position of the business when the inspection has been started but is not finished, it will be done at night or outside the business hours of that facility only after having obtained permission from the Office of Insurance Commission according to the Financial Institutions Act, Section 85 and Section 264 of the Securities Exchange Act.

3. The Regulations relating to the audit authority under Section 91 of the Insurance Act B.E..... providing the audit authority only to the registrar and the authorized officer. However, under Section 82, the audit may be participated by an auditor, an actuary, or a specialist appointed by the registrar.

Individuals appointed by the registrar should be empowered to perform the audit equivalent

to the officer in the audit to facilitate the auditor and be consistent with the law by using the same guideline as the Financial Institutions Act, Section 85 the empowers outsiders to perform the audit equivalent to the appointed officer.

Keywords : Supervision/Controls

บทนำ

ระบบประกันภัยเป็นเครื่องมือสำคัญที่ยอมรับกันทั่วโลก ซึ่งสังคมทุกสังคมต่างอาศัยคุณประโยชน์ของการประกันภัยเป็นเครื่องมือในการสร้างหลักประกันความมั่นคงในชีวิต และทรัพย์สินให้กับสมาชิกในสังคม ในด้านคุณประโยชน์ของการประกันวินาศภัย พบได้ว่าการประกอบธุรกิจ การค้าการลงทุน และการดำเนินชีวิตประจำวันมีความเสี่ยงภัยจากวินาศภัยที่ไม่คาดคิดต่างๆ ทั้งที่เป็นภัยธรรมชาติ และที่เกิดขึ้นจากการประมาท รวมถึงการกระทำโดยจงใจของมนุษย์ เช่น น้ำท่วม สึนามิ พายุ อัคคีภัย ไฟไหม้ ฟ้าผ่า การระเบิด อุบัติเหตุจากการใช้ยานพาหนะในการขนส่ง และการเดินทาง การโจรกรรม หรือการก่อความเสียหายให้เกิดขึ้นกับชีวิตและทรัพย์สินของบุคคลภายนอก และจะต้องรับผิดชอบตามกฎหมายชดเชยค่าเสียหายจากการกระทำละเมิด เป็นต้น ซึ่งความเสียหายทางการเงินที่อาจจะเกิดขึ้นจากความเสี่ยงภัยต่างๆ เหล่านี้ ล้วนบรรเทาได้ด้วยระบบการประกันวินาศภัย ซึ่งถือเป็นเครื่องมือที่มีบทบาทอย่างมากในการบรรเทาความเสียหายและเยียวยาทางการเงินให้แก่ผู้ประสบภัย และลดภาระให้แก่รัฐบาล เสริมสร้างความเข้มแข็งมั่นคงให้กับระบบเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ รวมทั้งคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชน (สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย 2553)

อนึ่ง ธุรกิจประกันภัยมีทั้งประกันชีวิตและประกันวินาศภัย โดยการจัดตั้งในรูปของบริษัทประกันภัยและ

มีภาระหน้าที่แตกต่างกัน กล่าวคือบริษัทประกันชีวิต มีหน้าที่ใช้เงินเป็นจำนวนที่แน่นอนตามที่กำหนดไว้ใน สัญญาโดยไม่ต้องคำนึงถึงความเสี่ยงที่แท้จริง ส่วน บริษัทประกันวินาศภัยจะชดใช้ค่าทดแทนตามความเสียหายที่แท้จริง แต่ไม่เกินจำนวนที่เอาประกันไว้ ซึ่งใน วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้เขียนมุ่งที่จะศึกษาเฉพาะในส่วนของผู้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย

เนื่องจากธุรกิจประกันวินาศภัย เป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องและมีผลกระทบต่อบุคคลภายนอกด้วย มิใช่ เฉพาะคู่สัญญาเท่านั้น รวมทั้งสัญญาประกันวินาศภัยเป็น สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยจะต้องชดใช้ค่า ทดแทนภายในกำหนดระยะเวลาที่สั้น และข้อสัญญามีข้อ ยากเย็น ความรับผิดชอบในการใช้เงิน ในกรณีที่ผู้เอาประกันภัย มีการกระทำโดยทุจริตหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จึงก่อให้เกิดปัญหาทั้งในทางกฎหมายและทางปฏิบัติ

บริษัทประกันวินาศภัยจึงเป็นสถาบันที่รับภาระ เสี่ยงภัยต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นแทนบุคคลผู้เอาประกันภัย เช่น ภัยที่เกิดต่อร่างกาย ชีวิต ทรัพย์สิน หรือ ประโยชน์อย่างอื่น และในขณะเดียวกันก็จัดเป็นสถาบันการเงินประเภทหนึ่ง ที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจ ไม่ด้อยไปกว่าสถาบันการเงิน ประเภทอื่น เพราะมีการนำเบี้ยประกัน ซึ่งมีเป็นจำนวนมาก ไปลงทุนในธุรกิจต่าง ๆ ได้ ดังนั้นความสำเร็จหรือความล้ม เหลวของบริษัทประกันวินาศภัย ย่อมส่งผลกระทบต่อ สภาวะเศรษฐกิจ และผู้เอาประกันภัยรวมทั้งประชาชนที่ เกี่ยวข้องเป็นจำนวนมาก จึงจำเป็นที่ทางการจะต้องมี กฎหมายเฉพาะหรือกฎหมายพิเศษ พร้อมทั้งองค์กรของ รัฐหรือหน่วยงานของรัฐมากำกับดูแลการดำเนินการของ บริษัทประกันวินาศภัย

เนื่องด้วยการประกันภัยทั้งในประเทศ และต่าง ประเทศ มีการแข่งขันกันอย่างเสรี ธุรกิจประกันวินาศภัย ในประเทศไทยจึงต้องพัฒนาให้ดีขึ้น เพื่อรักษาขีดความ สามารถในการแข่งขัน รวมถึงเป็นการยกระดับความไว้วางใจจากผู้บริโภค หน่วยงานทั้งภาครัฐ เอกชน และบุคคล

อื่นๆ เพื่อสนับสนุนให้เกิดมาตรฐานทางด้านการบริหาร จัดการและการบริการ โดยผู้รับประกันภัยสามารถนำไปใช้ ตอบสนองความต้องการของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจ ประกันวินาศภัยในระดับต่างๆ ได้แก่ ระดับธุรกิจประกัน ภัย เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลกิจการที่ดี ระดับองค์กร เกี่ยวข้องกับการดำเนินการและวิธีการควบคุมการดำเนิน ธุรกิจประกันภัย และระดับบุคคล เกี่ยวข้องกับมาตรฐาน การบริการรวมทั้งการเปิดเผยข้อมูล และความซื่อสัตย์ทาง วิชาชีพซึ่งผู้เอาประกันภัยพึงจะได้รับจากผู้รับประกันภัย ซึ่งสอดคล้องกับหลักธรรมาภิบาล ซึ่งทำหน้าที่เป็นกลไก เครื่องมือ และแนวทางการดำเนินงาน โดยเน้นความจำเป็น ของการสร้าง ความร่วมมือจากภาครัฐ ภาคเอกชนและ ภาคประชาชนอย่างจริงจัง และต่อเนื่องเพื่อให้ประเทศมีพื้น ฐานระบอบประชาธิปไตยที่เข้มแข็ง มีความชอบธรรมทาง กฎหมายมีเสถียรภาพ มีโครงสร้าง และกระบวนการบริหาร ที่มีประสิทธิภาพ มีความโปร่งใส และสามารถตรวจสอบได้ (สมาคมประกันวินาศภัย.2546)

แนวทางปฏิบัติทางธรรมาภิบาลมีความสำคัญ อย่างยิ่งในการดำเนินธุรกิจของบริษัทประกันภัย คณะ กรรมการบริษัทประกันภัยในฐานะผู้นำน้องค์กรต้องให้ความสำคัญ กับการนำแนวทางตาม ธรรมาภิบาลมาถือปฏิบัติ การกำหนดคุณสมบัติ และบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการ และคณะกรรมการชุดย่อยต่างๆอย่างเหมาะสมและชัดเจน ย่อมนำไปสู่คณะกรรมการที่มีคุณภาพ และสามารถปฏิบัติ หน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพซึ่งถือเป็นพื้นฐานสำคัญ ในการสร้างองค์กรให้ก้าวต่อไปได้อย่างยั่งยืน (ประพัฒน์ โพธิ์วรรณ. (2544) กฎหมายพิเศษที่บัญญัติขึ้นมาเพื่อใช้ ในการกำกับดูแลบริษัทประกันวินาศภัยฉบับแรกคือ พระราชบัญญัติควบคุมการค้าขายอันกระทบถึง ความปลอดภัยหรือความผาสุกแห่งสาธารณะ พุทธศักราช 2471 โดยมีประกาศของผู้แทนเสนาบดีกระทรวงพาณิชย์ และคมนาคม ลงวันที่ 12 สิงหาคม 2472 กำหนดให้การ ประกอบกิจการประกันภัยจะต้องขออนุญาตโดยประกาศ

กระทรวงพาณิชย์และคมนาคมดังกล่าว เป็นบทบัญญัติที่กำหนดมาตรการต่าง ๆ เกี่ยวกับการกำกับดูแลในเรื่องของความมั่นคงและฐานะทางการเงินของการประกอบธุรกิจประกันภัย

แต่มาตรการต่าง ๆ ตามประกาศกระทรวงพาณิชย์และคมนาคมดังกล่าวเป็นเพียงข้อกำหนดเกี่ยวกับการจัดตั้งและการดำเนินการของบริษัทประกันวินาศภัยเท่านั้น มิได้มีการกำกับดูแลบริษัทประกันวินาศภัยอย่างเคร่งครัด มาตรการต่าง ๆ ยังไม่รัดกุมพอ เป็นเหตุให้บริษัทประกันวินาศภัยมีฐานะการเงินไม่มั่นคง ทำให้ผู้เอาประกันภัยวินาศภัยเสียเปรียบและไม่ได้รับการคุ้มครองเท่าที่ควรจึงมีการตราพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2510 ขึ้นมาเพื่อให้กองทุนประกันภัย (ในขณะนั้น) มีอำนาจในการกำกับดูแลบริษัทประกันวินาศภัย

อย่างไรก็ตาม พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวยังขาดมาตรการบางอย่างในการกำกับดูแล เช่นในการถอดถอนกรรมการ การตรวจสอบ และนอกจากนั้น บทบัญญัติในหลายมาตราไม่เหมาะสมกับกาลสมัย

ดังนั้นทางการจึงได้มีการยกเลิกพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2510 (“พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2510”, ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 84 ตอนที่ 32 (ฉบับพิเศษ) (วันที่ 14 เมษายน 2510) หน้า 46 และได้ตราพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 แก้ไขเพิ่มเติม 2551 (“พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535”, ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 109 ตอนที่ 46 (ฉบับพิเศษ) (วันที่ 10 เมษายน 2510) หน้า 65 ซึ่งบังคับใช้จนถึงปัจจุบันนี้แต่ก็ยังมีปัญหาในเรื่องการกำกับดูแล เช่น องค์การกำกับดูแลการจัดตั้งบริษัทวินาศภัย ผู้บริหาร ตัวแทน เป็นต้น ทางสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยจึงมอบให้คณะกรรมการกฤษฎีกาดำเนินยกร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย ฉบับใหม่ เพื่อให้มีมาตรการทางกฎหมายที่เพียงพอและทันสมัยในการกำกับดูแลบริษัทประกันวินาศภัย

อย่างไรก็ดี แม้ว่าร่างดังกล่าวก็ยังมีปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลบริษัทประกันวินาศภัย ในหมวดที่ 6 การกำกับดูแลและตรวจสอบบริษัท ดังนี้

ประการแรก คือ ปัญหาความซ้ำซ้อนของกฎหมายในร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ... โดยในมาตรา 38 ได้ให้อำนาจกับคณะกรรมการไว้ดังนี้ “ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขใดๆ ให้บริษัทปฏิบัติในเรื่องดังต่อไปนี้... (17) การกระทำอื่นใดตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด...” (ร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. มาตรา 38(17))ซึ่งได้ให้อำนาจคณะกรรมการไว้มากมายอยู่แล้ว แต่ยังมีการให้อำนาจแก่คณะกรรมการในการกำหนดให้บริษัทประกันภัยตั้งคณะกรรมการตามที่คณะกรรมการกำหนดเพิ่มเติมได้ตามมาตรา 89 และให้อำนาจคณะกรรมการในการกำหนดข้อปฏิบัติให้บริษัทประกันวินาศภัยเพื่อความมั่นคงและโปร่งใสตามมาตรา 90 โดยทั้ง 2 มาตราเป็นอำนาจที่อยู่ในกรอบของมาตรา 37(17) สามารถกระทำได้จึงเป็นการซ้ำซ้อนของกฎหมายในร่างพระราชบัญญัตินี้

ประการที่สอง คือ ปัญหาการจำกัดเวลาในการเข้าตรวจสอบบริษัทประกันวินาศภัยให้สามารถเข้าตรวจได้ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตกเท่านั้นตามร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ... มาตรา 91(2) และ (4) ทำให้หากเข้าแล้วพบพิกัดหรือข้อสงสัยแต่เป็นเวลาทีพระอาทิตย์ตกแล้วก็ไม่สามารถตรวจสอบจนเสร็จสิ้น ซึ่งอาจจะเป็นการเอื้อประโยชน์ให้มีการเคลื่อนย้าย หรือเปลี่ยนแปลงหลักฐานได้

ประการที่สาม คือ ปัญหาการจำกัดอำนาจในการตรวจสอบบริษัทประกันวินาศภัยสำหรับบุคคลที่นายทะเบียนแต่งตั้งให้เข้าร่วมตรวจสอบ ตามมาตรา 91 ในร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ได้ให้อำนาจการตรวจสอบไว้เฉพาะนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ แต่ในมาตรา 82 การเข้าตรวจสอบอาจจะมี ผู้สอบบัญชี

นักคณิตศาสตร์ประกันภัย หรือผู้ชำนาญการเฉพาะด้าน ซึ่งเป็นบุคคลที่นายทะเบียนแต่งตั้งเข้าร่วมในการตรวจสอบด้วย ซึ่งในร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ได้จำกัดอำนาจบุคคลที่นายทะเบียนแต่งตั้งให้มีอำนาจเท่าที่นายทะเบียนกำหนดเท่านั้นตาม มาตรา 91 วรรคท้าย

ประการที่สี่ คือ ปัญหาเรื่องความสอดคล้องกันของร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ... กับประกาศคณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์ที่ กจ. 7/2555 เรื่องการกำหนดนิยามในประกาศเกี่ยวกับการออกและเสนอขายหลักทรัพย์ (ฉบับที่ 4)

จากปัญหาต่างๆ ดังกล่าวข้างต้นจึงมุ่งที่จะศึกษาร่างพระราชบัญญัติของกฎหมายที่ใช้ในการกำกับดูแลบริษัทประกันวินาศภัย โดยวิเคราะห์ว่ามาตรการทางกฎหมายที่ใช้กำกับดูแลผู้ประกอบการธุรกิจประกันวินาศภัยในประเทศไทย เหมาะสมและเพียงพอต่อการกำกับดูแลหรือไม่ หากไม่เหมาะสมหรือไม่เพียงพอจะต้องมีมาตรการเพิ่มเติมในเรื่องใด ทั้งนี้ ศึกษาเปรียบเทียบมาตรการในการกำกับดูแลผู้ประกอบการธุรกิจประกันวินาศภัยในส่วน of ต่างประเทศคือประเทศ ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย และสหรัฐอเมริกา ว่ามีมาตรการกำกับดูแลในเรื่องใด และสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ หรือไม่ เพื่อที่จะนำมาเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาและแนวคิดในการปรับปรุงแก้ไข

จากการศึกษากฎหมายประกันวินาศภัย ในเรื่องการกำกับดูแลบริษัทประกันวินาศภัยนั้นพบว่า ความมุ่งหมายของกฎหมายเพื่อสร้างความเชื่อมั่นต่อผู้เอาประกันภัย เพื่อคุ้มครองผู้ถือกรรมสิทธิ์และที่สำคัญเพื่อป้องกันการล้มละลายของบริษัทประกันภัย แต่ในร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย ปี พ.ศ. ยังมีปัญหาในเรื่องของความซ้ำซ้อนของกฎหมายที่ให้อำนาจแก่คณะกรรมการซ้ำซ้อนกัน ปัญหาการจำกัดเวลาในการเข้าตรวจโดยหากเข้าตรวจแล้วพบข้อพิพาทหรือข้อสงสัยใด ๆ แต่หมดเวลาที่ต้องเลิกตรวจสอบทำให้เป็นการเอื้อต่อการเคลื่อนย้ายหรือซ่อนเร้น

หลักฐานได้ ปัญหาการให้อำนาจแก่ผู้เข้าไปตรวจสอบไม่ทั่วถึงโดยไม่ได้มีการให้อำนาจกับผู้ตรวจสอบที่นายทะเบียนเป็นผู้แต่งตั้งขึ้น และปัญหาความสอดคล้องของร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัยกับกฎหมายอื่น ดังนั้น ปัญหาที่กล่าวมาจึงควรถูกแก้ไขโดยการนำไปเปรียบเทียบกับกฎหมายของประเทศต่างๆ รวมถึงหลักเกณฑ์สากลสำคัญของการประกันภัย (Insurance Core Principles and methodology: ICP) เพื่อปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย ปี พ.ศ. ให้เหมาะสม สอดคล้องกับความมุ่งหมายของกฎหมายประกันวินาศภัย ในส่วนการกำกับดูแลบริษัทฯ และสถานการณ์ในปัจจุบันของประเทศไทย

บทสรุป

ในปัจจุบันสังคมให้ความสำคัญต่อหลักธรรมาภิบาลและจริยธรรมมากขึ้น ทำให้ผู้นำขององค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนนำหลักธรรมาภิบาลมาเป็นกรอบในการพัฒนาและวางแผนงาน เพื่อความอยู่รอดและเพื่อเกิดการยอมรับจากบุคคลภายนอกรวมทั้งเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนธรรมาภิบาล (Good Governance) หลักธรรมาภิบาล คือ การปกครอง การบริหาร การจัดการการควบคุมดูแล กิจกรรมต่าง ๆ ให้เป็นไปในครรลองธรรม นอกจากนี้ยังหมายถึงการบริหารจัดการที่ดี สามารถนำไปใช้ได้ทั้งภาครัฐและเอกชน ธรรมที่ใช้ในการบริหารงานธรรมาภิบาล เป็นหลักที่นำมาใช้บริหารงานในปัจจุบันอย่างแพร่หลาย เพราะช่วยสร้างสรรค์และส่งเสริมองค์กรให้มีศักยภาพและประสิทธิภาพ อาทิ พนักงานต่างทำงานอย่างซื่อสัตย์สุจริตและขยันหมั่นเพียร ทำให้ผลประกอบการขององค์กรธุรกิจนั้นขยายตัว นอกจากนี้แล้วยังทำให้นุคคลภายนอกที่เกี่ยวข้อง ศรัทธาและเชื่อมั่นในองค์กรนั้น ๆ อันจะทำให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เช่น องค์กรที่โปร่งใส ย่อมได้รับความไว้วางใจในการร่วมทำธุรกิจ รัฐบาลที่โปร่งใสตรวจสอบได้ ย่อมสร้างความเชื่อมั่นให้แก่นักลงทุนและ

ประชาชน ตลอดจนส่งผลต่อเสถียรภาพของรัฐบาลและความเจริญก้าวหน้าของประเทศ กระแสพลังทางสังคมได้มีบทบาทมากขึ้น ในการเข้ามากำหนดแนวคิดหลักธรรมาภิบาลและจริยธรรมแก่ผู้นำทุกองค์กร รวมทั้งการแพร่กระจายทางวัฒนธรรม การเกิดนวัตกรรมใหม่ๆ ระบบการสื่อสารและเทคโนโลยีที่ทันสมัย มีการเจริญเติบโตแบบก้าวกระโดด ทำให้ข่าวสารต่างๆ แพร่กระจายอย่างรวดเร็ว และในกระแสโลกาภิวัตน์ในโลกยุคไร้พรมแดน ทำให้เป็นส่วนตัวลดน้อยลง ดังนั้นผู้นำทุกองค์กรต้องมีหลักธรรมาภิบาลในการดำเนินงานและในการพัฒนาองค์กรทุกด้าน เพื่อให้องค์กรมีการพัฒนาให้เป็นที่ยอมรับจากบุคคลภายนอก พนักงานในองค์กรเกิดความศรัทธาเชื่อมั่นองค์กร

การกำกับดูแลและตรวจสอบบริษัทประกันวินาศภัยนั้นมีความสำคัญโดยเฉพาะหน่วยงานที่ทำการกำกับดูแลมีความสำคัญยิ่งการกำกับดูแลและตรวจสอบบริษัทประกันวินาศภัยสามารถสร้างความเชื่อมั่นต่อผู้เอาประกันภัยและมีคุณประโยชน์ต่อภาพรวมทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ รัฐบาลจึงมีความจำเป็นเข้ามากำกับดูแลและตรวจสอบบริษัทประกันวินาศภัยเป็นพิเศษ โดยในปี พ.ศ. 2551 กระทรวงการคลังได้ทำการยกร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ขึ้นด้วยมีเหตุผลมาจากความไม่เหมาะสมบางประการภายหลังจากได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมให้ใช้พระราชบัญญัติประกันวินาศภัยวินาศภัย (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2558 และควรปรับปรุงให้เหมาะสมกับ สภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป การประกอบกิจการบริษัทประกันวินาศภัยมีข้อแตกต่างจากสถาบันการเงิน ในสาระสำคัญอย่างสิ้นเชิง กล่าวคือ การประกอบธุรกิจประกันภัยเป็นการให้ความคุ้มครองความเสียหายทางเศรษฐกิจหรือทางการเงินแก่ผู้เอาประกันภัย การประกันภัยมิใช่การรับประกันว่าจะไม่เกิดภัยหรือความเสียหายใดๆ ขึ้น ผู้เอาประกันภัยจะได้รับการชดเชยค่าสินไหมทดแทนความ

เสียหายที่เกิดขึ้นในวงเงินที่เอาประกันภัยนั้นไว้ ถือได้ว่าเป็นกฎหมายที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคอย่างหนึ่ง

สำหรับเรื่องการทำกับดูละและการตรวจสอบบริษัทประกันวินาศภัยนั้นควรสืบพยานผู้ใดในด้านการเข้าตรวจกิจการของนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่เนื่องจากในมาตรา 91 แห่งร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย จำกัดเวลาในการเข้าตรวจสอบกิจการของนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 91 ในร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. จำกัดสิทธิการเข้าตรวจให้สามารถเข้าตรวจได้เฉพาะในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกเท่านั้น

ดังนั้น เพื่อให้เหมาะสมกับการกำกับดูแลและตรวจสอบบริษัทในร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ผู้เขียนจึงเสนอแนะบทบัญญัติและแนวทางแก้ไขร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เฉพาะในส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นการเข้าตรวจสอบกิจการนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 91 ในร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. จำกัดสิทธิการเข้าตรวจให้สามารถเข้าตรวจได้เฉพาะในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกเท่านั้น

ควรอำนวยความสะดวกให้กับนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจตรวจสอบกิจการและฐานะการเงินในการเข้าตรวจสอบกิจการโดยหากได้เข้าไปและลงมือทำการตรวจสอบแล้ว ถ้ายังดำเนินการไม่เสร็จจะกระทำต่อไปในเวลากลางคืนหรือนอกเวลาทำการของสถานที่นั้นได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยตามแนวทางเดียวกับพระราชบัญญัติสถาบันการเงิน มาตรา 85

ข้อเสนอแนะ

1. หลักเกณฑ์ที่กำหนดให้หน่วยงานที่กำกับดูแล มีอำนาจจัดตั้งคณะกรรมการเพิ่มเติม ตามมาตรา 89 และ มาตรา 90 ในร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ขัดแย้งกับมาตรา 38(17) ในร่างพระราชบัญญัติเดียวกัน

ควรยกเลิกมาตรา 89 และมาตรา 90 ทั้งมาตรา เพื่อไม่ให้ขัดแย้งกับมาตรา 38 (17) ซึ่งให้อำนาจกรรมการไว้มากมายอยู่แล้ว สำหรับการจัดตั้งคณะกรรมการตรวจสอบ คณะกรรมการธรรมาภิบาล คณะกรรมการอื่นใด หรือ การประกาศกำหนดอื่นใด หากต้องการเน้นย้ำให้ทางบริษัทฯ ประกันวินาศภัยต้องมีความสามารถออกเป็นข้อบังคับของ คณะกรรมการได้

2. หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจำกัดในการเข้าตรวจสอบกิจการ นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 91 ในร่างพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. จำกัด สิทธิการเข้าตรวจให้สามารถเข้าตรวจได้เฉพาะในเวลา ระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกเท่านั้น ควรอำนวยความสะดวกให้กับนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจตรวจสอบกิจการและฐานะการเงินในการ

เข้าตรวจสอบกิจการโดยหากได้เข้าไปและลงมือทำการ ตรวจสอบแล้ว ถ้ายังดำเนินการไม่เสร็จจะกระทำต่อไปใน เวลากลางวันหรือนอกเวลาทำการของสถานที่นั้นได้ต่อเมื่อ ได้รับอนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการกำกับและ ส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย ตามแนวทางเดียวกับ พระราชบัญญัติสถาบันการเงิน มาตรา 85

3. หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการให้อำนาจในการตรวจสอบกิจการ ตามมาตรา 91 ในร่างพระราชบัญญัติประกัน วินาศภัย พ.ศ. ได้ให้อำนาจการตรวจสอบไว้เฉพาะ นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ แต่ตามมาตรา 82 การเข้าตรวจสอบอาจจะมี ผู้สอบบัญชี นักคณิตศาสตร์ ประกันภัย หรือผู้ชำนาญการเฉพาะด้าน ซึ่งเป็นบุคคลที่ นายทะเบียนแต่งตั้งเข้าร่วมในการตรวจสอบด้วย

ควรให้อำนาจแก่บุคคลที่นายทะเบียนแต่งตั้ง ในการตรวจสอบกิจการด้วยในการเข้าตรวจสอบกิจการ เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้เข้าตรวจสอบและความสอดคล้องของกฎหมายโดยใช้แนวทางเดียวกับ พระราชบัญญัติสถาบันการเงิน มาตรา 85 ที่ให้อำนาจแก่ บุคคลภายนอกที่เข้าตรวจสอบด้วย

บรรณานุกรม

- สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย. (2553). **แผนพัฒนาการประกันภัย ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2553-2557**. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย.
- สมาคมประกันวินาศภัย. (2546). **คู่มือบัญชีประกันวินาศภัย**. กรุงเทพฯ: คู่มือบัญชีประกันวินาศภัย.
- ประพัฒน์ โพธิ์วรรณ. (2544). **“หลักบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี ส่งเสริมการปฏิรูปการศึกษา”**. สรุปคำอภิปราย 15 หน้า. นครปฐม: โรงพิมพ์นครปฐมสถาบันพัฒนาผู้บริหารการศึกษา.